

УДК 336.02:336.14
JEL Classification: C12, C14, C18

DOI: 10.37332/2309-1533.2019.5-6.18

Мар'янович М.Е.,
аспірант* кафедри фінансів,
Національний університет «Києво-Могилянська академія»

НАЦІОНАЛЬНІ ІНДИКАТОРИ ДОСЯГНЕННЯ ЦІЛЕЙ СТАЛОГО РОЗВИТКУ ТА ЇХ РОЛЬ У ПОРЯДКУ ДЕННОМУ ООН ДО 2030 РОКУ

Marianovych M.E.,
postgraduate student at the department of finance,
National University of Kyiv-Mohyla Academy

NATIONAL INDICATORS OF ACHIEVING THE SUSTAINABLE DEVELOPMENT GOALS AND THEIR ROLES IN THE UNITED NATIONS AGENDA BY 2030

Постановка проблеми. Для вимірювання прогресу у досягненні Цілей сталого розвитку (далі – ЦСР) на глобальному і національному рівнях Експертною групою по Індикаторам ЦСР було створено Глобальне середовище індикаторів (далі – ГСІ). Це дало змогу оцінювати поточні результати у досягненні ЦСР та виявляти пріоритетні проблеми, що підлягають розв'язанню. Оскільки показники ГСІ базуються на даних окремих країн, збір достовірної інформації з національних джерел відіграє важливу роль у процесі реалізації Глобальної стратегії ООН. Проте отримання статистичної інформації виявилось великою проблемою для багатьох країн внаслідок відсутності належного фінансування, методологій та інформаційних баз, недостатнього інституційного потенціалу статистичних органів тощо. Брак інформації не дає змоги оцінити прогрес у досягненні ЦСР в окремих країнах, що призводить до викривлення показників оцінки виконання ЦСР на глобальному рівні. Генеральний Секретар ООН заявив, що станом на 2019 рік дані не збираються на регулярній основі по більш ніж половині глобальних показників.

В Україні також існує проблема з отриманням такої інформації. За даними Національної доповіді «Цілі сталого розвитку: Україна» [1] (далі – Національна доповідь), органами державної статистики збираються дані лише за 96 показниками, інші індикатори або не підлягають кількісному вимірюванню, або потребують додаткових роз'яснень.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Теоретичні і практичні питання реалізації ЦСР досліджені у працях таких науковців: З. М. Бурик [2], Л. А. Свистун та А. А. Рожко [3], І. В. Запатріної [4], зокрема щодо аналізу відповідності Національної доповіді принципам Порядку денного у сфері сталого розвитку до 2030 року та глобальним індикаторам ЦСР. Основоположні принципи, результати роботи та проблеми, які стали на шляху до реалізації ЦСР, розкриті у документах Організації Об'єднаних Націй: «Перетворення нашого світу: порядок денний у сфері сталого розвитку до 2030 року» [5], «Робота Статистичної комісії, пов'язана з діяльністю по здійсненню Порядку денного у сфері сталого розвитку на період до 2030 року» [6], «Спеціальне видання: хід досягнення Цілей у сфері сталого розвитку. Доповідь Генерального секретаря» [7], «Доповідь про Цілі у сфері сталого розвитку, 2018 рік» [8]. Результати адаптації Глобальної стратегії ЦСР до національних завдань України висвітлені у Національній доповіді «Цілі сталого розвитку: Україна» [1]. В той же час, відсутність єдиної системи індикаторів виконання завдань ЦСР, недосконалість системи моніторингу та контролю за їх досягненням та недостатня інформаційна забезпеченість щодо встановлених національних завдань на місцевому рівні зумовлює необхідність подальшого вивчення проблем, що існують у сфері досягнення ЦСР та визначення пріоритетних напрямків подальшої роботи у реалізації ЦСР в Україні.

Постановка завдання. Метою статті є дослідження проблем у формуванні єдиної системи індикаторів виконання завдань ЦСР в світі та Україні, обґрунтування необхідності адаптації підходів, що застосовуються на міжнародному рівні, до вирішення національних завдань досягнення ЦСР, визначення шляхів щодо проведення моніторингу у цій сфері.

Виклад основного матеріалу дослідження. У вересні 2015 року Генеральною Асамблеєю Організації Об'єднаних Націй було схвалено нову глобальну стратегію «Перетворення нашого світу: порядок денний у сфері сталого розвитку до 2030 року» [5] (далі – Порядок денний 2030) й

* Науковий керівник: Лук'яненко І.Г. – д-р екон. наук, проф. кафедри фінансів Національного університету «Києво-Могилянська академія», заслужений діяч науки і техніки

затверджено 17 Цілей сталого розвитку та 169 завдань щодо їх виконання. Перед світовим товариством було поставлено амбіційні завдання щодо досягнення належної якості життя для всіх мешканців планети Земля, покращення стану навколишнього середовища та забезпеченню миру й процвітання для всіх людей на середньо- та довгострокову перспективу.

Для вирішення цього завдання долучились майже всі країни світу, у тому числі й Україна, розпочавши розроблення національних планів та стратегій сталого економічного розвитку, або адаптацію існуючих стратегічних документів до завдань, поставлених ЦСР. Однією з важливих проблем, яка мала бути розв'язана на цьому шляху, стала відсутність єдиної системи індикаторів, яка б дала змогу оцінити стартові позиції країн у досягненні ЦСР, визначити національні цільові показники у цій сфері та здійснювати моніторинг досягнення поставлених в рамках досягнення ЦСР цілей.

Зважаючи на це, ще у 2015 році Організація Об'єднаних Націй (далі – ООН) наголосила на необхідності забезпечення збору, обробки, аналізу та розповсюдження достовірних, своєчасних, доступних та достатньо дезагрегованих даних для використання їх при формуванні національних стратегій та планів сталого розвитку, а також задля здійснення моніторингу стану справ у сфері досягнення ЦСР з боку ООН та інших міжнародних організацій, що опікуються сталим розвитком.

Для вирішення завдань щодо статистичного моніторингу та звітності щодо досягнення Цілей сталого розвитку 6 березня 2015 року Статистичною комісією ООН була створена Група високого рівня з Партнерства, Координації та Підвищення Інституційної спроможності у статистиці для Порядку денного щодо сталого розвитку до 2030 року (High-level Group for Partnership, Coordination and Capacity-Building for statistics for the 2030 Agenda for Sustainable Development (HLG-PCCB) [9]), яка мала щорічно звітувати з цього питання Статистичній комісії. Задля поширення партнерства та широкого розповсюдження інформації про діяльність цієї Групи високого рівня було започатковано щорічний Світовий Форум Даних щодо Даних Сталого Розвитку ООН (United Nations World Data Forum on Sustainable Development Data (UN World Data Forum)).

Додатково було створено Міжсекторальну агенцію та Експертну групу по Індикаторам ЦСР (Inter-agency and Expert Group on SDG Indicators [10]), завданням якої було визнано розвиток та впровадження глобального середовища індикаторів для вимірювання прогресу у досягненні ЦСР (глобально та на національному рівні).

Глобальне середовище індикаторів було створено цією групою та затверджено на 48-й сесії Статистичної комісії ООН в березні 2017 року. Воно включило до себе 242 індикатора (9 з яких повторюються для використання в рамках аналізу досягнення різних ЦСР), відносно яких було досягнуто узгодженості усіх країн-членів ООН. 6 липня 2017 року ГСІ схвалено Генеральною Асамблеєю ООН.

Визначення Глобального середовища індикаторів стало важливим кроком у активізації процесу досягнення ЦСР, зокрема в частині підвищення спроможності інституцій ООН та національних урядів у оцінці поточного стану справ щодо досягнення ЦСР та формуванні планів й стратегій сталого розвитку. Наявність цих індикаторів дала змогу ООН у 2018 році підготувати Звіт щодо ЦСР (The Sustainable Development Goals Report 2018 [8]), у якому було окреслено ситуацію з досягненням ЦСР за регіонами й країнами, виявлено проблеми, які потребують розв'язання у першу чергу.

Зауважимо, що включені до ГСІ показники в основному призначені для здійснення огляду прогресу у досягненні ЦСР на глобальному рівні, але формування цих показників має здійснюватися базуючись на даних окремих країн. При чому ці дані мають бути співставними між собою та стандартизованими, а також достовірними. В іншому випадку ООН отримає викривлений аналіз ситуації щодо досягнення ЦСР, що, у свою чергу, призведе до схвалення необґрунтованих та неефективних управлінських рішень.

Водночас, як застосування показників, що входять до складу ГСІ, так і додержання інших рекомендацій ООН, здійснюється національними урядами на добровільних засадах. Далеко не всі країни готові до збору інформації щодо таких показників. Для цього існують різні причини: відсутність джерел інформації для їх збору, складності у трансформації системи звітності в країні, низький інституційний потенціал статистичних органів та органів державного й місцевого управління, відсутність необхідних фінансових ресурсів для забезпечення збору відповідних даних тощо. За інформацією Звіту ООН щодо ЦСР за 2018 рік здійснена Статистичним управлінням ООН оцінка потенціалу 6 країн (трьох з Африки, трьох – з Азії) довела, що їх статистичні офіси мають дані лише по 40 глобальним показникам ООН, дані ще по 47 показникам вважаються цими статистичними офісами легкодоступними (тобто вони розуміють, які джерела інформації мають використовуватися для їх збору). Щодо інших показників поки що немає розуміння – яким чином може бути налагоджено їх збір [8]. Генеральний Секретар ООН у своїй доповіді на сесії 2019 року зазначив що по більш ніж половині глобальних показників більшість країн або не збирають дані на регулярній основі, або не мають встановленої методики їх оцінки [7]. Відсутність інформації по такій кількості індикаторів заважає всеоглядно оцінити результати у досягненні цілей сталого розвитку.

За твердженням ООН, одним з основних джерел дезагрегованих даних, які необхідні для розробки, здійснення та моніторингу політики й програм в сфері розвитку, є перепис населення та

житлового фонду. У доповіді Генерального Секретаря ООН на сесії 2019 року сказано, що у період 2008–2017 років 89% країн або територій провели перепис населення та житлового фонду щонайменше один раз [7]. Зазначене свідчить про те, що визначення національних індикаторів досягнення ЦСР є складним завданням для багатьох країн світу, особливо країн економік, що розвиваються. У той же час, без визначення таких показників, а також налагодження системи збору інформації щодо їх досягнення, оцінити ефективність національних планів/стратегій сталого розвитку та їх вплив на досягнення ЦСР буде неможливим. Тому, на думку ООН, в процесі формування таких планів та стратегій має бути оціненим «статистичний потенціал країни», зокрема щодо «наявності інструментарію для збору, надання та розповсюдження таких даних» [8, с. 16]. Зазначене потребує створення національних платформ звітності та розповсюдження даних.

Серед позитивних практик створення таких платформ можна розглянути Інтернет платформу національної звітності щодо ЦСР, розроблену у 2016 році Адміністрацією загальних служб та Бюджетно-адміністративним управлінням США [8, с. 17]. Ця платформа також була впроваджена Управлінням національної статистики Великої Британії. Незважаючи на те, що удосконалення цих Інтернет-платформ ще триває й у США, й у Великій Британії, ці країни надають допомогу у впровадженні подібних систем в інших країнах світу в разі їх зацікавленості.

Важливу роль у встановленні національних індикаторів ЦСР та здійсненні на цій основі моніторингу реалізації національних програм і стратегій сталого розвитку відіграє наявність розвинутої у країнах інституційної структури управління сталим розвитком. При визначенні такої структури важливо брати до уваги, що для ефективної реалізації стратегічних документів, що спрямовані на досягнення ЦСР, необхідно, щоб інституція, відповідальна за це питання, мала достатні права та повноваження, які б дали їй змогу мобілізувати зусилля всіх органів управління, що мають відношення до вирішення завдань, що постають у цій сфері.

Існують різні приклади організації таких систем. Серед найбільш ефективних підходів ООН відзначає інституції, створені у Бангладеш, Білорусі, Коста-Ріці та Нігерії. Так, Уряд Бангладеш у 2016 році призначив Головного координатора при Канцелярії прем'єр-Міністра, якій несе відповідальність за здійснення національної програми моніторингу досягнення ЦСР. Одним з важливих завдань його діяльності є налагодження системи статистичного збору інформації за національними індикаторами ЦСР та здійснення кроків щодо розширення кількості таких індикаторів (з 70 на сьогодні до 178 у середньостроковій перспективі) [8, с. 16]. У Білорусі Указом Президента від 25 травня 2017 року № 181 Національним координатором з досягнення ЦСР призначено заступника Голови Ради Республіки Національних Зборів Республіки Білорусь [11]. Цей координатор опікується й питаннями збору даних та моніторингу процесу досягнення ЦСР. Такий підхід виявився більш ефективним, ніж управління сталим розвитком через одне з профільних міністерств (зазвичай, економіки або екології).

Крім того, Генеральний секретар ООН у своїй доповіді [7] відзначив позитивний досвід щодо залучення до процесу досягнення ЦСР й інших інституцій, зокрема національних парламентів, найвищих ревізійних управлінь та органів місцевого самоврядування. Зокрема, заслуговує на увагу досвід Нідерландів та Фінляндії щодо запровадження щорічних звітів урядів перед парламентами з питань здійснення ними заходів з досягнення ЦСР. Також корисним є доручати національним ревізійним управлінням перевірку ефективності витрат коштів (державних та отриманих за рахунок міжнародної допомоги), що спрямовувалися на досягнення ЦСР. Подібний підхід вже застосовується у 20 країнах світу. Важливим є залучення до цього процесу й органів місцевого самоврядування, які безпосередньо відповідають за стан розвитку інфраструктури життєзабезпечення на своїх територіях, що значною мірою впливає на якість життя населення.

Протягом року в рамках адаптації ЦСР в Україні, за підтримки агентств ООН в Україні та участі понад 800 провідних експертів з різних сфер діяльності, пройшли масштабні консультації на центральному та місцевих рівнях. Оскільки процес визначення національних завдань проходив відкрито, то, крім представників влади та міжнародних організацій, у заході брали участь також представники громадянського суспільства, ділової спільноти та громадських організацій. За результатами консультацій 15 вересня 2017 року Уряд України представив Національну доповідь «Цілі сталого розвитку: Україна» [1], яка була підготовлена Міністерством економічного розвитку та торгівлі України та затверджена Міжвідомчою робочою групою високого рівня з питань організації процесу впровадження ЦСР в Україні. У цьому документі було визначено 86 завдань розвитку та 172 базових показників (індикаторів) для досягнення ЦСР з урахуванням специфіки національного розвитку. Деякі глобальні завдання не увійшли до національних з причин не релевантності чи не актуальності. Проте більшість завдань Глобальної стратегії ЦСР було враховано у національних завданнях. Важливою ціллю є «Партнерство заради сталого розвитку», оскільки міжнародне співробітництво та залучення іноземних інвестицій є важливою складовою досягнення сталого розвитку в Україні. Індикаторами вищезазначеної цілі визначено такі, як: кількість проектів державно-приватного партнерства; відношення валового зовнішнього боргу до експорту товарів та послуг в річному вимірі; чистий притік прямих іноземних інвестицій; співвідношення обсягу приватних грошових переказів з-за кордону із ВВП. Станом на 2019 рік вже є індикатори, цільові значення яких

випереджають заплановані, і такі, за якими поки результати незначні або відсутні. Наприклад, у 2015 році Україна посідала 64 місце у рейтингу за Глобальним інноваційним індексом [12] (один з найбільш об'єктивних показників інноваційного розвитку різних країн, який щорічно подається Всесвітньою організацією інтелектуальної власності), а вже у 2019 році піднялась на 47 місце серед 129 країн світу, що перевищує на 3 позиції запланований показник на 2020 рік. Місце України за рейтингом Світового банку щодо легкості ведення бізнесу (Doing Business [13]) покращилось лише на 10 позицій з 81 місця у 2015 році до 71 місця у 2019 році, що значно нижче від запланованого 30 місця у 2020 році.

Більшість показників підлягають кількісному вимірюванню, а отже потребують достатніх можливостей національної статистичної системи, проте, як зазначено в Національній доповіді, «аналіз наявної в Україні інформаційної бази для моніторингу глобальних показників досягнення ЦСР свідчить, що наразі органи державної статистики збирають інформацію щодо 96 показників. При цьому інформація збирається та розробляється: за 52 показниками – у повній відповідності до існуючих міжнародних стандартів; за 44 показниками – у неповній відповідності (частковій) до існуючих міжнародних стандартів» [1]. Ще 35 показників не підлягають кількісному вимірюванню. А інші індикатори залишаються невизначеними та потребують подальших уточнень та консультацій.

У зв'язку з реформою децентралізації влади постає актуальність розробки регіональних стратегій сталого розвитку з адаптованими до національних регіональними завданнями та індикаторами.

За оцінками дослідження, опублікованого ПРООН [4], «у цілому ЦСР для України відповідають духу та принципам Порядку денного 2030 та завданням глобальних ЦСР». У цьому дослідженні також відзначено, про амбіційність та складність завдань, виконання яких передбачено Національною доповіддю, та як найбільш складні й такі, що потребують залучення приватних інвестицій, визначено такі:

- у 4 рази зменшити рівень бідності;
- удвічі підвищити продуктивність сільського господарства за рахунок використання інноваційних технологій;
- довести до 100% частку міського та сільського населення, яке має доступ до питної води гарантованої якості;
- майже втричі скоротити обсяги скидів забруднених стічних вод у водні об'єкти;
- у 3,5 рази збільшити частку енергії, виробленої з відновлюваних джерел;
- удвічі знизити енергоємність ВВП;
- забезпечити підвищення рейтингу України в легкості ведення бізнесу, піднявшись з 81 на 20 місце;
- у 10 разів зменшити частку сільського населення, яке проживає на відстані понад 3 км від доріг із твердим покриттям;
- у 3,3 рази підвищити частку транспорту громадського користування та в 4 рази – частку транспортної інфраструктури й дорожнього сервісу, що враховують потреби людей з інвалідністю;
- у 7 разів підвищити частку доріг загального користування державного значення з твердим покриттям, що відповідають нормативним вимогам;
- у 5 разів підвищити витрати на виконання наукових і науково-технічних робіт, а також більш ніж у 10 разів – частку реалізованої інноваційної продукції в обсязі промислової;
- забезпечити 100% затвердження регіонами стратегій розвитку та планів заходів щодо їх реалізації за участю громадськості;
- майже в 3 рази збільшити площу природно-заповідного фонду загальнодержавного значення;
- майже вдвічі збільшити кількість робочих місць у сфері туризму;
- майже у 2 рази збільшити частку спалених та утилізованих відходів у загальному обсязі їх утворення;
- втричі скоротити частку скидів забруднених стічних вод у загальному обсязі скидів до морського середовища;
- забезпечити 100% задоволення населення Донецької та Луганської областей користуванням інфраструктурними об'єктами та рівнем надання послуг у сфері адміністративного управління.

У той же час, цільових досліджень з питання якою мірою відповідають визначені Україною індикатори тим, що були схвалені ООН, не проводилося. У Національній доповіді також не визначено системи та порядку проведення моніторингу досягнення цих показників, що значно послаблює ефективність імплементації цього документу.

Слід також зазначити, що органом, який відповідає за досягнення ЦСР в Україні, є Міністерство економічного розвитку та торгівлі. У цьому міністерстві питаннями ЦСР опікується профільний департамент. Це не дає змогу координувати здійснення заходів в сфері досягнення ЦСР у нашій країні. Не залучено до цього процесу й національний парламент – Верховну Раду України, а також контрольно-ревізійні органи, наприклад, такі, як Рахункова палата України. Ані Уряд, ані відповідальне

за досягнення ЦСР міністерство не зобов'язано звітувати перед ними за виконання завдань, поставлених в рамках ЦСР, та за фінансові ресурси, які витрачаються на відповідні цілі.

Такий стан справ з інституційною структурою управління досягненням ЦСР в Україні значною мірою обумовлені невизначеністю правової природи такого документу, як Національна доповідь «Цілі сталого розвитку: Україна». Цей документ не має схвалюватися ані законом, ані актами Кабінету Міністрів України. Отже, для всіх органів влади, як державної, так і місцевої, він має суто рекомендаційний характер й, по факту, майже не враховується у програмних та стратегічних документах, що схвалюються на галузевому або на місцевому рівні. Більш того, далеко не всі органи влади, особливо на місцях, навіть знають про його існування.

Зрозуміло, що за таких умов важко забезпечити відповідність національних індикаторів досягнення ЦСР індикаторам, затвердженим ООН, а також залучити до цього процесу Державну службу статистики. Відповідно, Україна поки ще не може активно включитися в процес щодо звітування з питань сталого розвитку в контексті досягнення ЦСР.

Ситуація ускладнюється тим, що останній перепис населення проводився в Україні у 2000 році, тобто майже 19 років тому. За таких умов, особливо враховуючи процеси внутрішньої та зовнішньої міграції українців протягом 2013–2018 років, а також ситуацію з Кримом та Донбасом, навіть за умов забезпечення відповідності національних індикаторів тим, що затверджені ООН, надати достовірну інформацію з цього питання буде неможливим.

Висновки з проведеного дослідження. Незважаючи на позитивну динаміку в процесі адаптації ЦСР до національних завдань, в Україні до цього часу у цій сфері існують певні проблеми інституційного та методологічного характеру.

Результати проведеного дослідження довели, що задля покращення ефективності процесу досягнення ЦСР в Україні необхідно здійснити такі кроки:

1. Підвищити статус органу, що координує процес досягнення ЦСР в Україні та забезпечити його підзвітність з виконання завдань, що постають у цій сфері, перед Верховною Радою України та суспільством загалом.

2. Провести комплексний аналіз щодо відповідності затверджених у Національній доповіді «Цілі сталого розвитку: Україна – ЄС» індикаторів виконання національних завдань у цій сфері до індикаторів, що включено до Глобального середовища індикаторів ООН.

3. Створити умови для врахування національних завдань досягнення ЦСР при розробленні державних, галузевих та місцевих програм та стратегій.

4. Запровадити у практику діяльності центральних та місцевих органів влади здійснення моніторингу індикаторів досягнення завдань національних ЦСР. Визначити систему та порядок його проведення.

5. Обов'язковим етапом у досягненні ЦСР є контроль. Необхідно визначитися з інституцією, відповідальною за ефективність діяльності органів державної та місцевої влади з цього питання та цільовим використанням фінансових ресурсів в рамках реалізації ЦСР, та наділити її достатніми правами та повноваженнями у цій сфері.

6. Забезпечити регулярний збір даних щодо національних показників досягнення ЦСР з використанням затверджених ООН методологій.

Література

1. Національна доповідь 2017 «Цілі сталого розвитку: Україна». URL: https://menr.gov.ua/files/docs/Національна%20доповідь%20ЦСР%20України_липень%202017%20ukr.pdf (дата звернення: 08.08.2019).

2. Бурик З.М. Інституційне забезпечення державного регулювання Сталого розвитку: аналіз та перспективи. *Альманах науки*. 2018. № 9(18). С. 7-14.

3. Свистун Л.А., Рожко А.А., Стратегічні засади забезпечення Сталого розвитку економіки України. *Молодий вчений*. 2016. № 12(39). С. 861-869.

4. Запатріна І.В. Керівництво «Посилення ролі бізнесу в досягненні ЦСР в Україні». 2018. 72 с. URL: <http://www.ua.undp.org/content/ukraine/uk/home/library/entrepreneurship-support/sdg-business-role-enhancement.html> (дата звернення: 08.08.2019).

5. Transforming our world: the 2030 Agenda for Sustainable Development. URL: http://www.un.org/ga/search/view_doc.asp?symbol=A/RES/70/1&Lang=R (дата звернення: 08.08.2019).

6. Работа Статистической комиссии, связанная с деятельностью по осуществлению Повестки дня в области устойчивого развития на период до 2030 года. URL: <https://undocs.org/ru/A/RES/71/313> (дата звернення: 08.08.2019).

7. Специальное издание: ход достижения целей в области устойчивого развития. Доклад Генерального секретаря. URL: <https://unstats.un.org/sdgs/files/report/2019/secretary-general-sdg-report-2019--RU.pdf> (дата звернення: 08.08.2019).

8. Доклад о Целях в области устойчивого развития, 2018 год. URL: <https://unstats.un.org/sdgs/files/report/2018/TheSustainableDevelopmentGoalsReport2018-RU.pdf> (дата звернення: 08.08.2019).
9. Cape Town Global Action Plan for Sustainable Development Data. URL: <https://unstats.un.org/sdgs/hlg/Cape-Town-Global-Action-Plan/> (дата звернення: 08.08.2019).
10. Inter-agency and Expert Group on SDG Indicators. URL: <https://unstats.un.org/sdgs/iaeg-sdgs/> (дата звернення: 08.08.2019).
11. Национальный координатор по достижению ЦУР. URL: http://sdgs.by/architecture/nacional_coordinator_p_dostijeni CUR/ (дата звернення: 08.08.2019).
12. Global Innovation Index. URL: <https://www.globalinnovationindex.org/about-gii#reports> (дата звернення: 08.08.2019).
13. Данные проекта «Ведение бизнеса». URL: <https://russian.doingbusiness.org/ru/data> (дата звернення: 08.08.2019).

References

1. "National Report 2017 "Sustainable Development Goals: Ukraine"", available at: https://menr.gov.ua/files/docs/Natsionalna%20dopovid%20TsSR%20Ukrainy_lypen%202017%20ukr.pdf (access date August 08, 2019).
2. Buryk, Z.M. (2018), "Institutional provision of state development governance: analysis and perspectives", *Almanakh nauky*, no. 9 (18), pp. 7-14.
3. Svystun, L.A. and Rozhko, A.A. (2016), "Strategic framework of sustainable development providing in Ukraine", *Young Scientist*, no. 12(39), pp. 861-869.
4. Zapatrina, I.V. (2018), *Kerivnytstvo "Posylennia roli biznesu v dosiahnenni TsSR v Ukraini"* [Guidance "The business role enhancement in the process of SDGs Implementation in Ukraine"], 72 p., available at: <http://www.ua.undp.org/content/ukraine/uk/home/library/entrepreneurship-support/sdg-business-role-enhancement.html> (access date August 08, 2019).
5. "Transforming our world: the 2030 Agenda for Sustainable Development", available at: <http://www.un.org/ga/search/viewdoc.asp?symbol=A/RES/70/1&Lang=R> (access date August 08, 2019).
6. "Work of the Statistical Commission pertaining to the 2030 Agenda for Sustainable Development", available at: <https://undocs.org/ru/A/RES/71/313> (access date August 08, 2019).
7. "Special edition: progress towards the Sustainable Development Goals. Report of the Secretary-General", available at: <https://unstats.un.org/sdgs/files/report/2019/secretary-general-sdg-report-2019-RU.pdf> (access date August 08, 2019).
8. "The Sustainable Development Goals Report 2018", available at: <https://unstats.un.org/sdgs/files/report/2018/TheSustainableDevelopmentGoalsReport2018-RU.pdf> (access date August 08, 2019).
9. "Cape Town Global Action Plan for Sustainable Development Data", available at: <https://unstats.un.org/sdgs/hlg/Cape-Town-Global-Action-Plan/> (access date August 08, 2019).
10. "Inter-agency and Expert Group on SDG Indicators", available at: <https://unstats.un.org/sdgs/iaeg-sdgs/> (access date August 08, 2019).
11. "National Coordinator on implementation of Sustainable Development Goals", available at: http://sdgs.by/architecture/nacional_coordinator_p_dostijeni CUR/ (access date August 08, 2019).
12. "Global Innovation Index", available at: <https://www.globalinnovationindex.org/about-gii#reports> (access date August 08, 2019).
13. "Doing Business Data", available at: <https://russian.doingbusiness.org/ru/data> (access date August 08, 2019).

Стаття надійшла до редакції 23.08.2019 р.